

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/53/2025
Identifikačné číslo spisu:	8619201129
Dátum vydania rozhodnutia:	10.03.2026
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:8619201129.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu X. I., narodeného XX. U. XXXX, W., Q.U. W. XXX/X, zastúpeného advokátom JUDr. Ambrózom Motykom, Stropkov, Nám. SNP 7, IČO: 35 510 722, proti žalovanej Orange Slovensko, a.s., Bratislava, Metodova 8, IČO: 35 697 270, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o. Bratislava, Vajnorská 21A, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 3C/24/2019, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2024 sp. zn. 6Co/33/2023 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove z 22. augusta 2024 sp. zn. 6Co/35/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie proti výroku I. rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2024 sp. zn. 6Co/33/2023 o
d m i e t a.

Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 16. apríla 2024 sp. zn. 6Co/33/2023 vo výroku II. o trovách konania z r u š u j e a vec mu v uvedenom rozsahu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom v spojení s uznesením z 22. augusta 2024 sp. zn. 6Co/35/2023 podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie resp. prvoinštančný súd“) zo dňa 25. augusta 2022 č.k. 3C/24/2019-165, vo výroku I. v časti uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110 eur v lehote troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, v prevyšujúcej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamietol (výrok I.); žalobcovi voči žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.); návrh na vydanie doplnacieho rozsudku zamietol (výrok III.).

1.1. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 13, § 19 písm. d), § 36 ods. 1, § 41, § 42, § 132 ods. 1, § 151 ods.1 a 2, § 187 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1, § 215 ods. 1, § 290 CSP, § 56 ods. 3 zákona č. 351/2011 o elektronických komunikáciách, článku 10 ods. 2,3 Listiny základných práv a

slobôd, článku 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, článku 16 ods. 1, 2 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, článku 8 ods. 1 a článku 8 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, článku 19 ods. 2, 3 a článku 22 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, § 11, § 13 ods. 1, § 13 ods. 2, § 13 ods. 3, § 52 ods. 1, § 52 ods. 3, § 52 ods. 4, § 100 ods. 1, 2 a 3 a § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 2 písm. d), § 4 ods. 3 písm. a), § 4 ods. 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. h), § 8 ods. 1, § 8 ods. 2, § 8 ods. 9 a ods. 10, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1 zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“). Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že v danom prípade došlo k tvrdenému zásahu do súkromia žalobcu, a to súvislosti s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia zo zmluvy o pripojení, ktorá je nepochybne spotrebiteľskou zmluvou. K predmetnému zásahu došlo pri vykonávaní obchodnej činnosti žalovanou, ktorú táto zabezpečovala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov spoločnosti ELSIG s.r.o.. Boli neoprávnene sprístupnené osobné údaje včítane rodných čísiel a ďalších identifikátorov žalobcu, ktorým sa priznáva zvýšená ochrana. To, že písomnosti s osobnými údajmi neboli skartované, ale naopak boli neodborne odložené v sklade za predajňou a tam boli nezabezpečené či nepovšimnuté, boli príťažujúcimi okolnosťami pri posudzovaní uplatneného nároku. Žalobca sa podanou žalobou domáhal svojho práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka, čím bola založená jeho aktívna vecná legitímácia a táto nebola ani žalovanou stranou v konaní namietaná. Pri posúdení občianskoprávnej zodpovednosti nebolo podstatné, že žalovaná v danom prípade konala prostredníctvom svojich obchodných zástupcov, ani to, že kto písomné dokumenty s osobnými údajmi vytvoril, spracúval, až napokon ich protiprávne likvidoval a sprístupnil. Právne významné bolo, že porušenie ochrany osobných údajov, t.j. Úradom na ochranu osobných údajov preukázaný bezpečnostný incident, bolo spôsobené pri plnení Zmluvy o pripojení, ktorú mal žalobca uzatvorenú práve so žalovanou. Na základe uvedeného mal súd prvej inštancie preukázanú pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej (zásah do práva žalobcu na ochranu osobných údajov zakotveného v čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky) a poskytol žalobcovi súdnu ochranu. Po tom čo mal súd prvej inštancie preukázaný základ nároku aj s poukazom na rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov (číslo: XXXXX/XXXX-Os-XX zo dňa 16. augusta 2017, číslo: XXXXX/XXXX-Os-X zo dňa 22. decembra 2017 a z rozhodnutia predsedníčky Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-Op-X zo dňa 9. marca 2018) a ich rozborom, s prihliadnutím na § 193 CSP dospel k záveru, že je primerané uložiť žalovanej povinnosť na zaplatenie sumy 2.175 eur titulom nemajetkovej ujmy. Pri posudzovaní najvhodnejších právnych prostriedkov pre ochranu osobnosti v danej veci zohľadnil skutočnosť, že bezpečnostný incident, ktorým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu sa týkal bezmála 500 osôb a tento incident trval najmenej 15 dní (od 25. januára 2017 do 09. februára 2017). Vychádzal z porovnania výšky odškodnenia pre obete násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z.z.. a riadiac sa zásadou primeranosti. Morálna satisfakcia sa prvoinštančného súdu javila ako nepostačujúca, a to vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu preventívno - sankčnú.

1.2. Nakoľko žalovaná pri svojom prvom úkone namietala miestnu príslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom uviedla, že miestne príslušným súdom na konanie v prvej inštancii v prípade žaloby na ochranu osobnosti je podľa § 13 CSP všeobecný súd žalovanej, t.j. v danom prípade Okresný súd Bratislava II súd prvej inštancie ešte pred meritórnym rozhodnutím skúmal svoju miestnu príslušnosť. Vychádzal pritom z podstaty sporu, ktorý je síce sporom o ochranu osobnosti z dôvodu zásahu do súkromia žalobcov, avšak zásah do súkromia bezprostredne súvisí s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia Zmluvy o pripojení. Právny základ pre spracúvanie osobných údajov je vo všeobecnosti stanovený v § 9 o ochrane osobných údajov. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná na účely uzavretia zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy, mala zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobcu. Ak teda k zásahu do súkromia žalobcu malo dôjsť pri legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobcu a žalovaná takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia Zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) zákona o elektronických komunikáciách) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobcu, potom zásah do súkromia žalobcu pri porušení ochrany jeho osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so Zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom

charaktere nemôže byť žiaden spor. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobcu nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluva o pripojení) uzatvorenou medzi žalobcom a žalovanou a skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení). Konštatoval, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobcu pre porušenie ochrany jeho osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobcovi na základe Zmluvy o pripojení a v jej rámci. Na podporu prezentovaného názoru poukázal na stanovisko odbornej literatúry „Za spotrebiteľský spor možno považovať spor o akejkoľvek otázke týkajúcej sa (vyplývajúcej zo) spotrebiteľskej zmluvy, napríklad či zmluva vznikla, či je platná, či naďalej trvá, ďalej otázky výkladu obsahu spotrebiteľskej zmluvy, posúdenie nárokov z nej vyplývajúcich, ako aj nárokov z jej porušenia a iné. Za spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou môžu byť považované aj nároky z bezdôvodného obohatenia, nároky z mimozmluvnej zodpovednosti, nároky z nekalej súťaže a nekalých obchodných praktík, nároky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú vadnou vecou a iné. Aspekt sporu vyplývajúceho zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiacej so spotrebiteľskou zmluvou je zachovaný aj v prípade, ak sa spor týka iných zmluvných dokumentov súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou“ (Števček, M., Ficová, s., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha: C.H.Beck, 2016, s. 1020). Vychádzajúc z uvedeného prvoinštančný súd považoval predmetný spor za spor spotrebiteľský. Podporne ešte uviedol, že v danom prípade sa jedná aj o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobca domáhal primeraného finančného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C -22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade, keď súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie uzatváral, že je miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody a teda jej súčasti ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobcu nebola v konaní sporná.

1.3. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 a ustanovenia § 262 ods. 2 CSP s tým, že úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanej náhradu trov konania v plnom rozsahu, a to napriek zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti, pretože výška náhrady závisela od úvahy súdu.

2 . Odvolací súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia uviedol, že po prieskume napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že odvolanie žalovanej „je čiastočne dôvodné a čiastočne dôvodné nie je“. Konštatoval, že zo spisu nebolo odvolacím súdom zistené namietané konanie súdu prvej inštancie porušujúce práva odvolateľa na spravodlivý proces, ktoré bolo žalovanou formulované iba všeobecne. Uvedené platí aj z toho dôvodu, že súd prvej inštancie sa dostatočne vysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami a riadne odôvodnil svoje rozhodnutie.

2.1. Ohľadne žalovanou vznesenej námietky miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník odvolací súd uviedol, že vo veci konal miestne príslušný súd. V danom prípade sa nepochybne jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa ale žalobkyňa domáha primeraného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nepochybne možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z 24. októbra 2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade keď Súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle Smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že nárok na

náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že Okresný súd Svidník je miestne príslušným súdom v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplýva, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody, a teda jej súčasti ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobcu nebola v konaní sporná, preto považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti odvolací súd za správne, aj keď z iných dôvodov než, na ktoré poukázal súd prvej inštancie. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník je daná ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 CSP. Z tohto dôvodu nebolo relevantné tvrdenie žalovanej vznesené v odvolacom konaní o miestnej nepríslušnosti súdu prvej inštancie.

2.2. Pokiaľ sa týka nastolenej otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovanej odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Doplnil, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovanou, pričom táto konala prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaná, aj keď konajúca prostredníctvom splnomocneného zástupcu, zasiahla do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečila jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/2712/2005). Pokiaľ bolo jednoznačne preukázané, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovanej, nebolo relevantné použitie ustanovení Zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti tak, ako to využil žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemohlo byť rozhodujúce ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvolávala žalovaná, ktoré v súvislosti s jej zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov.

2.3. Čo sa týka otázky premlčania uplatneného nároku, odvolací súd opäť stotožňujúc sa s odôvodnením súdu prvej inštancie, uviedol, že začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz, a to bol deň 09. februára 2017, kedy boli dokumenty s osobnými údajmi nájdené nálezcami. Túto skutkovú okolnosť bolo potrebné považovať za moment vzniku bezpečnostného incidentu. Nasledujúcim dňom 10. februára 2017 začala plynúť trojročná premlčacia doba a uplynula dňa 10. februára 2020. Žaloba bola na súd doručená dňa 04. februára 2020, teda pred uplynutím premlčacej doby. Začiatok všeobecnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka nemohol plynúť odo dňa, kedy si tlačivá v sklade „všimol“ vedúci predajne Orange v Stropkove. Neoprávnené sprístupnenie osobných údajov nemohlo nastať procesom „všimnutia si“ tlačív v mechu uloženom na podlahe skladu svedkom H. Z.. Aj z pohľadu konkretizácie časového momentu bola takáto výpoveď svedka neurčitá, keď uvedenú skutočnosť uvádzal ako „naposledy som si všimol uložené tlačivá“, z ktorej však nemožno vyvodit' či po 25. januári 2017 sa predmetné tlačivá aj naďalej na podlahe skladu žalovanej nachádzali alebo nenachádzali. V prípade ak by moment opustenia tlačív zo skladu mal predchádzať samotnému bezpečnostnému incidentu, podstatnou by mala byť skutočnosť, v ktorý prvý deň si bol svedok istý, že tlačivá v mechu už neboli uložené na podlahe skladu, nie kedy ich tam naposledy videl.

2.4. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám je tak závažným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti, že nepostačuje zadostučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka a vzhľadom na závažnosť okolnosti a charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané aj právo na nemajetkovú ujmu. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti v prejednávanej veci, pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie je neprimeraná vzhľadom k tomu, že dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, nakoľko nevyplývalo jednoznačne, kedy boli predmetné písomnosti ponechané v príručnom sklade (pravdepodobne takmer tri roky). Rovnako tak žalovaná sa ospravedlnila za predmetné konanie žalobcovi, pričom v danom prípade nemožno hovoriť o nejakej jeho škandalizácii, či o opakovanej a zvýšenej intenzite protiprávneho

konania, či tým, že by došlo k úmyselnej motivácii k dosiahnutiu zisku alebo diskreditácie osoby. Zároveň bolo nutné brať do úvahy aj skutočnosť, že išlo o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov, no nebolo v konaní preukázané, že by došlo k takémuto zásahu. Táto skutočnosť bola podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie výšky primeranej finančnej náhrady. Vzhľadom na významné postavenie žalovanej na telekomunikačnom trhu ako aj vzhľadom na funkciu prevenčno-sankčnú, bolo primerané priznať žalobcovi nárok na finančnú náhradu.

2.5. Pokiaľ sa týka stanovenia primeranej výšky finančnej náhrady, odvolací súd vychádzal z judikatúry súdov Slovenskej republiky vo vzťahu k priznaným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré sa zvyčajne priznávajú pozostalým po osobách, ktoré boli usmrtené pri dopravných nehodách, či zo zákonnej právnej úpravy, ktorá upravuje nároky poškodených z trestných činov tak ako to uviedla žalovaná vo svojom odvolaní. Vo vzťahu k takto stanovenej výške nároku na náhradu nemajetkovej ujmy sa javila odvolaciemu súdu byť priznaná náhrada zo strany súdu prvej inštancie neprimerane vysoká. Poukázal na to, že pri náhradách nemajetkovej ujmy pri pozostalých z dopravných nehôd sa tieto sumy pohybujú cca 15.000 až 20.000 eur pri príbuzných v priamom rade, čo však samozrejme závisí od individuálnych okolností prípadu, no berúc do úvahy takto priznané sumy, ako aj berúc do úvahy nároky, ktoré sú priznávané osobám ako obetiam trestných činov, je nepochybné, že miera zásahu do osobnostných práv v tomto prípade je nepomerne nižšia. Vezmúc v úvahu všetky relevantné skutočnosti tak, ako sú podrobne uvedené v zdôvodnení napadnutého rozsudku, akými sú napríklad škandalizácia žalobcu, opakovanie či zvyšovanie intenzity konania, úmyselné konania žalovanej a ďalšie dospel odvolací súd k sume primeranej výšky finančnej náhrady 110 eur.

2.6. Odvolací súd poukázal na to, že vyššie uvedený výpočet prezentoval vo svojom rozhodnutí z 30. marca 2021 už Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 13Co/7/2021 a oproti zdôvodneniu primeranej výšky finančnej náhrady súdom prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí (bod 160), vyznieva presvedčivejšie v nadväznosti na zistené okolnosti, ktoré bolo nutné brať v úvahu pri rozhodovaní. Z uvedených dôvodov odvolací súd použil tento výpočet aj v danej veci. Neodklonil sa pritom od názorovej línie Krajského súdu v Prešove v skutkovo identických veciach týkajúcich sa žalovanej (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 7. septembra 2022 sp. zn. 13Co/30/2022, z 15. decembra 2022 sp. zn. 8Co/41/2022, zo 17. decembra 2022 sp. zn. 17Co/41/2022, z 24. novembra 2022 sp. zn. 17Co/53/2022, z 18. januára 2023 sp. zn. 2Co/31/2022, z 18. januára 2023 sp. zn. 2Co/32/2022, z 27. októbra 2022 sp. zn. 5Co/29/2022, z 27. októbra 2022 sp. zn. 8Co/28/2022, z 27. októbra sp. zn. 8Co/34/2022 a mnohých ďalších). Vzal do úvahy aj rozhodnutie Mestského súdu v Prahe z 29. augusta 2019 sp. zn. 22Co/147/2019, ktorý potvrdil ako primerané zadost'učinenie vo výške 10.000 Kč pri porovnateľnom skutkovom stave, kedy však došlo k úniku údajov, aj keď rozsahovo menšom objeme na jedného klienta, no tieto boli uniknuté do digitálneho prostredia, teda boli nepochybne všeobecne prístupnejšie než to bolo v prípade žalobcu.

2.7. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, tak že nárok na ich náhradu priznal žalobcovi v celom rozsahu proti žalovanej s poukazom na jeho úspech v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Bližšie uviedol, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 OSP (k tomu napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 142/2014). Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty (§ 142 ods. 1, 2 a 3 O.s.p.), ale len dve (§ 255 ods. 1, 2 CSP). Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP (pomer úspechu). Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania v tomto prípade treba rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce (pozri k tomu napr. nález Ústavného súdu ČR, III. ÚS 170/99). Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo

zasiiahnuté. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako je uvedené vyššie, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. (BARICOVÁ, Jana. § 255 [Náhrada trov podľa úspechu]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek. Civilný sporový poriadok. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017, s. 923. ISBN: 978-80-7400-629-6.). Aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze č. k. II. ÚS 225/2020 z 27. augusta 2020, zverejnenom Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 31/2020 konštatoval „V týchto prípadoch však žalobcu, ktorému bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku, nemožno považovať za procesne neúspešného a ad absurdum ho zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie „presného“ výsledku konania. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania je potrebné rozlíšiť, čo je základné a čo sprevádzajúce. Za základné sa považuje rozhodnutie, že do žalobcovho práva bolo zasiiahnuté, výška ujmy je potom druhotná a nadväzujúca.“ Zároveň podľa § 10 ods. 8 Vyhlášky č. 655/2004 Z. z. vo veciach ochrany osobnosti podľa Občianskeho zákonníka, vo veciach ochrany podľa predpisov o masovo komunikačných prostriedkoch, vo veciach ochrany osobných údajov alebo vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva je tarifnou hodnotou suma 1.000 eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a suma 2 000 eur ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“), ktorého prípustnosť odôvodňovala ustanovením § 420 písm. f) CSP. V prvom rade namietala, že v danej veci neboli splnené procesné podmienky konania, vo veci konali a rozhodovali miestne nepríslušné sudy. Mala za to, že v okolnostiach danej veci sudy nižších inštancií nesprávne právne posúdili otázku, či v prípade žaloby žalobcu na ochranu osobnosti s uplatneným nárokom na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy ide o žalobu na náhradu škody alebo nie. Zároveň týmto nesprávnym postupom t. j., že sudy vo veci konali a rozhodli, aj napriek tomu, že neboli miestne príslušnými, došlo k porušeniu základného práva žalovanej na zákonného sudcu podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 38 ods. 1 listiny. Týmto bol daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP. Výslovila názor, že žaloba na ochranu osobnosti s požiadavkou na náhradu nemajetkovej ujmy (škody) nie je žalobou na náhradu škody. Ide o dve rôzne veci. V tejto súvislosti poukázala na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2012, sp. zn. IV ÚS 345/2012, ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2019, sp. zn. 2CdoGp/1/2017, ktorým rozhodol o dovolaní generálneho prokurátora, ktoré exaktne rozlišujú medzi žalobou na ochranu osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy a žalobou na náhradu škody. Tiež opakovane poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 17. februára 2011 sp. zn. 5Cdo 265/2009, na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. mája 2022 sp. zn. II. ÚS 233/2022 vo veci jej ústavnej sťažnosti v skutkovo a právne identickej veci (ten istý bezpečnostný incident) iného žalobcu, ktorý v bode 13 uvádza, že v prejednávanej veci z ústavnej sťažnosti, jej príloh aj napadnutého uznesenia bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že spor vedený okresným súdom medzi žalobcami a sťažovateľkou ako žalovanou bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti. Za ďalšie, dovolateľka namietala, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku nijakým spôsobom, ani len rámcovo, nevysporiadal s jej námietkami ohľadom údajného spotrebiteľského charakteru žaloby žalobcu na ochranu osobnosti. Z uvedeného dôvodu je potom rozhodnutie odvolacieho súdu arbitrárne a ako také nepreskúmateľné. V súvislosti s existenciou údajnej príčinnej súvislosti medzi bezpečnostným incidentom a spotrebiteľskou zmluvou žalovaná poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 2020 sp. zn. 4Cdo/117/2019 v bode 16. Následkom toho, že sudy nižších inštancií považovali prejednávanú vec - žalobu na ochranu osobnosti za spotrebiteľský spor sa tiež zásadným spôsobom zasiahlo, a to na úkor žalovanej, do jej procesného postavenia a žalobcovi bolo v spore priznané postavenie slabšej strany s príslušnou ochranou a to v spore (ochrana osobnosti), kde mu takéto postavenia a ochrana jednoznačne nepatrí. Žalobca bol v spore zvýhodnený aj tým, že bol oslobodený od poplatkovej povinnosti.

3.1. K výroku III. rozsudku súd prvej inštancie o trovách konania, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100% žalovaná už v odvolaní uviedla, že odôvodnenie priznania nároku na

náhradu trov konania v plnej výške súdom prvej inštancie, nemá oporu v príslušných ustanoveniach CSP. Odvolací súd vo vzťahu k žiadosti, resp. návrhu žalovanej, aby v prípade, ak dôjde k záveru, že žalobcovi vznikol proti žalovanej nárok na náhradu trov konania, uplatnil pri určovaní trov konania, ktoré v tomto prípade spočívali výlučne v trovách právneho zastúpenia, svoje moderačné právo podľa § 257 CSP a trovy konania žalobcovi nepriznal, resp. tieto aspoň primerane znížil, nijako nezareagoval. Z odôvodnenia jeho rozsudku nie je vôbec zrejmé prečo odvolací súd zamietol návrh žalovanej na aplikáciu § 257 CSP. Za ďalšie odvolací súd v bode 37 odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku uvádza, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo sumy žalovanej) s tým, že priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v danom prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), ten sa pritom skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Za daného stavu žalovaná vyslovila názor, že ak má byť plná náhrada výšky trov konania určená výlučne iba z prisúdenej sumy, mal sa tento právny názor, resp. zdôvodnenie súdu, prejavíť v úplnosti aj v samotnom výroku rozsudku o náhrade trov konania. V dovolaní napadnutom výroku III. rozsudku odvolacieho súdu sa však uvádza len a výlučne to, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, avšak výrok o tom, že táto náhrada sa priznáva iba z prisúdenej sumy tak, ako je to uvedené v odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku rozhodnutia o trovách konania absentuje. Žalovaná mala za to, že ak sa nárok na plnú náhradu trov konania priznáva iba z prisúdenej sumy a interpretuje sa tým pojem úspech vo veci, je potrebné túto skutočnosť vyjadriť v samotnom výroku rozsudku, nielen v jeho odôvodnení. Takýto neúplný výrok dovolaním napadnutej časti rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania je preto zmätočný, je v rozpore s odôvodnením súdu a je aj nevykonateľný. Záverom na podporu svojej argumentácie o zmätočnosti dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania dovolateľka poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. októbra 2023 sp. zn. 8Cdo/16/2023, ktorý rozhodoval o dovolaní žalovanej v inej skutkovo a právne identickej veci (ten istý bezpečnostný incident).

4. Žalobca v podanom vyjadrení k dovolaniu žalovanej uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je podrobne odôvodnený a reaguje na všetky podstatné a relevantné námietky dovolateľky. V predmetnej veci taktiež neboli splnené žiadne podmienky pre možnosť aplikácie § 257 CSP o použití moderačného práva súdu, pretože nebolo možné konštatovať výnimočné okolnosti prípadu ani dôvody hodné osobitného zreteľa. Práve naopak, tvrdošíjný postoj dovolateľky ako žalovanej, ktorá popierala samotný základ nároku žalobcu napriek už mnohonásobnému judikovaniu jeho danosti odvolacími súdmi priamo vylučuje aplikáciu § 257 CSP. Navrhol dovolanie odmietnuť resp. podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej, čo do výroku I. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba odmietnuť. Pokiaľ ide o výrok II. napadnutého rozsudku dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v

tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľka vyvodzujúca prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietala, že vo veci konali a rozhodovali miestne nepríslušné súdy, nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (tak vo veci samej ako aj výroku o trovách konania), neúplný výrok odvolacieho súdu o trovách konania, jeho zmatečnosť a nevykonateľnosť.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

14. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno

považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa (v danom prípade žalovanej).

14.1. Konkrétnejšie k dovolacím námietkam dovolateľky o nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho dovolací súd uvádza, že sudy nižších inštancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili, ako v spore dospeli k záveru, že došlo k zásahu do súkromia žalobcu, a to súvislosti s porušením ochrany osobných údajov pri ich spracúvaní žalovanou v rámci plnenia zo zmluvy o pripojení, ktorá je zmluvou spotrebiteľskou. Odvolací súd náležite vysvetlil prečo považoval skutkový stav za správne zistený, presvedčivo tiež zdôvodnil prečo na rozdiel od súdu prvej inštancie považoval priznanú sumu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za privysokú (v bodoch 28 až 30) a prezentoval aj vlastný výpočet (bod 30) aj s poukazom na rozhodovaciu prax v iných skutkovo a právne podobných prípadoch (bod 32); ďalej tiež reagoval na námietky nedostatku miestnej nepríslušnosti, pasívnej vecnej legitimácie žalovanej a premlčania uplatneného nároku (body 23, 24 a 27).

14.2. Pokiaľ žalovaná v konaní i v rámci odvolania namietala, že vo veci konal miestne nepríslušný súd a v tejto súvislosti bolo potom porušené jej právo na zákonného sudcu odvolací súd sa s touto námietkou nestotožnil keď uviedol, že v danom prípade sa nepochybne jednalo o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovení § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, v rámci ktorého sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy, ktorú v zmysle eurokonformného výkladu možno subsumovať pod pojem škoda a odvolací súd vychádzal z Princípov európskeho deliktneho práva. Na základe uvedeného bol potom Okresný súd Svidník miestne príslušným súdom v posudzovanej veci v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej bol na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že udalosť, ktorá zakladala nárok na náhradu škody a teda jej súčasti ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode Okresného súdu Svidník. Táto skutočnosť nebola v konaní sporná, preto odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie ohľadom ustálenia jeho miestnej príslušnosti za správne, aj keď prvoinstančný súd uvedenú argumentáciu použil podporne, primárne vychádzajúc z osobitnej miestnej príslušnosti podľa § 19 písm. d) CSP. Najvyšší súd si je vedomý rôznorodej odbornej polemiky v právnych kruhoch o tom, či nemajetkovú ujmu možno v širších súvislostiach subsumovať pod právny inštitút náhrady škody (v prospech pozri napr. R 8/2018, či III. ÚS 666/2016, pozn.), na čo v podanom dovolaní poukazovala aj žalovaná. Na strane druhej dovolacím súdom vyslovený názor, podporený eurokonformným výkladom vyplývajúcim z vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora nemožno celkom zjavne považovať za svojvoľný, neudržateľný alebo prijatý v zrejmom omyle, teda za taký, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Inak povedané táto námietka žalovanej nemala dostatočnú intenzitu na vyslovenie porušenia práva na spravodlivý proces (porovnaj sp. zn. 4Cdo/20/2025, sp. zn. 4Cdo/13/2025, sp. zn. 1Cdo/12/2025, sp. zn. 7Cdo/8/2025).

14.3. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu dovolacím súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa odvolací súd natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V danom prípade z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil odvolací súd pri prijímaní záveru o správnosti odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

15. S poukazom na uvedené nebola preto opodstatnená dovolacia námietka žalovanej, že odvolací súd nepreskúmateľným spôsobom odôvodnil svoje rozhodnutie, čo do merita veci. Dovolací súd uzatvára, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, pokiaľ ide o vec samú, sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých, na ktoré žalovaná poukazovala aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Zo zhora uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd vo veci samej rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v uvedenom smere všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaná sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnila a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasila a nestotožnila sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov (v danom prípade o zásahu do súkromia žalobcu pri porušení ochrany jeho osobných údajov a o vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy), ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie vecí prípustnosť dovolania nezakladá (porov. R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. V posudzovanom prípade dovolací súd uzatvára, že obsah spisu nedáva podklad pre záver, že konanie pred odvolacím súdom bolo postihnuté namietanou vadou zmatečnosti uvedenou v ustanovení § 420 písm. f) CSP, dovolanie žalovanej preto v uvedenej časti odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovolanie žalovanej k výroku II. rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania

19. Prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o náhrade trov konania pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval najvyšší súd už vo viacerých rozhodnutiach (sp. zn. 4Cdo/155/2020, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021) a takisto aj Ústavný súd napr. v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 resp. nález I. ÚS 47/2021.

20. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi (porovnaj bod 13. tohto rozhodnutia) a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4Cdo/3/2019, 8Cdo/152/2018, bod 26, 5Cdo/57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

21. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami

sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. García Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

22. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESĽP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

23. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

24. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

24.1. Keď sa odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základne právo na súdnu ochranu garantovanú podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces garantované podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (pozri napr. III. ÚS 402/08). Pokiaľ odvolací súd vôbec nepristúpi k vysporiadaniu sa s podstatnými argumentami odvolateľa, tieto bez primeraného vysvetlenia ignoruje a neaplikuje relevantnú právnu úpravu, porušuje tým právo odvolateľa na spravodlivý proces (por. II. ÚS 120/2020).

25. V súvislosti s vadou § 420 písm. f) CSP dovolateľka namietala nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu aj vo vzťahu k výroku o trovách konania. Mala za to, že odvolací súd sa nevysporiadal s ňou uvádzanými podstatnými odvolacími tvrdeniami (§ 387 ods. 3 CSP), keď v odvolaní namietala, že žalobca bol v spore úspešný iba čiastočne; žiadala, aby odvolací súd pri určovaní trov konania využil svoje moderačné právo podľa § 257 OSP (viď odvolanie č.l. 207 spisu a tiež bod 14 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a posúdil, či priznanie trov konania nie je v rozpore s dobrými mravmi, pričom odvolací súd sa touto argumentáciou vôbec nezaoberal.

26. Z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa v odôvodnení jeho rozhodnutia nezaoberal odvolacími námietkami žalovanej týkajúcimi sa náhrady trov konania.

27. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že odvolací súd nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami žalovanej týkajúcimi sa náhrady trov konania a týmto nesprávnym procesným postupom súdu bolo žalovanej znemožnené realizovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a zaťaženiu konania vadou v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj aj uznesenie najvyššieho súdu z 27. marca 2024 sp. zn. 4Cdo/158/2023, z 31. júla 2024 sp. zn. 5Cdo/158/2023, z 12. mája 2025 sp. zn. 7Cdo/179/2023, 30. januára 2025 sp. zn. 9Cdo/184/2023, z 30.

apríla 2024 sp. zn. 1Cdo/5/2024, z 29. januára 2026 sp. zn. 6Cdo/168/2025, z 18. septembra 2024 sp. zn. 3Cdo/7/2023 a iné).

28. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej voči výroku II. rozsudku odvolacieho súdu je nielen prípustné a zároveň dôvodné, a teda je potrebné rozhodnutie odvolacieho súdu v časti trov konania zrušiť (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu v tomto rozsahu vrátiť na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

29. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.